

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **S. N.**
zastoupené advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 115998/2016 ze dne 13. 3. 2017, ve věci
správního deliktu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 22. 5. 2017 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 16. 8. 2016, č. j. SMO/305275/16/DSČ/Kov, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
2. Žalobkyně dle vytýkaného skutku jako provozovatelka vozidla tov. zn. Audi, RZ X nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 4. 11. 2015 v době nejméně od 10:10 do 10:20 hodin v Ostravě-Přívoze, na ul. Nádražní (parkoviště u Hl. nádraží ČD) stálo uvedené vozidlo v působnosti dopravního značení „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením a „IP 13c“ – parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po-Pá 8.00-19.00“, a to v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku.
3. Žalobkyně předně namítla, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Zejména poukázala na to, že ve výroku není obsaženo ustanovení, které mělo být jednáním řidiče vozidla žalobkyně porušeno nerespektováním dopravní značky IP 25a a IP 13c; absentuje tedy ustanovení zakládající protiprávnost skutku, který je žalobkyni kladen za vinu. Dále ve výroku chybí ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky má správní delikt vykazovat dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Podle žalobkyně není ve výroku obsaženo ani ustanovení, podle kterého je ukládána pokuta. Ve vztahu ke skutkové specifikaci, neodpovídá označení místa skutku skutečnosti, resp. je specifikováno velmi obecně a tudíž neurčitě. Místo skutku je totiž specifikováno jako „parkoviště u Hl. nádraží ČD na ulici Nádražní v Ostravě“. Žalobkyně namítá, že parkoviště u Hl. nádraží v Ostravě není v Registru územní identifikace, adres a nemovitostí evidováno jako ulice Nádražní, ale jako pozemní komunikace bez přiřazeného názvu.
4. Navíc, na předmětném parkovišti se nachází několik desítek parkovacích míst, přičemž však nikoliv každé z nich podléhá režimu dopravní značky IP 13c; na ostatních místech platí zákaz stání. Rovněž se na parkovišti nachází místa podléhající značce IP 13b, IP 13d a IP 12. Na uvedeném parkovišti tedy platí několik různých režimů dopravního značení.
5. Správní orgánem se dle žalobkyně dále nezabýval tím, zda dopravní značka IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem, byla umístěna v souladu s § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Nebylo prokázáno, že předmětné parkovací místo, kde stálo vozidlo žalobkyně, bylo stanoveno nařízením obce, zda obec vydala cenový předpis atd.
6. Žalobkyně v neposlední řadě namítla, že výrokem prvostupňového rozhodnutí jí je kladeno za vinu, že řidič jejího vozidla se neřídil údaji uvedenými na parkovacím

automatu. V řízení však nebylo nijak prokazováno, jaké údaje byly na parkovacích automatech umístěných na parkovišti uvedeny. Závěr správních orgánů je tedy nepodložený; nebylo prokázáno, že jednání, které je popsáno ve výroku, je skutečně protiprávní.

7. Závěrem žalobkyně namítla, že v řízení nebylo prokázáno ani to, že dopravní značení, které mělo být porušeno, bylo na dané místo stanoveno v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu opatřením obecné povahy. Správní orgány se dále nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí; k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že co se týče výroku prvostupňového rozhodnutí, pak ustanovení, podle kterého by byl jinak kvalifikován přestupek řidiče, jsou uvedena v odůvodnění rozhodnutí, což je podle žalovaného zcela dostatečné. Má za to, že skutek je popsán zcela dostatečně tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Striktně vzato, parkoviště u Hlavního nádraží ČD v Ostravě již nespadá pod ulici Nádražní, nicméně k této ulici těsně přiléhá. Označení místa skutku nevzbuzuje

žádné pochybnosti o tom, kde vozidlo žalobkyně stálo. K námitce umístění značky IP 13c v souladu s § 23 zákona o pozemních komunikacích žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení uvedenou skutečnost nijak nezpochybnila a ani ze spisu žádné pochybnosti o umístění značky nevyplývají. Totéž platí ve vztahu k § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Skutečnost, že se řidič vozidla neřídil údaji uvedenými na parkovacím automatu, je prokázána svědeckou výpovědí strážníka Městské policie Ostrava. Žalovanému není zřejmé, jaká relevantní změna v právní úpravě v době od spáchání skutku do vydání napadeného rozhodnutí by se mohla žalobkyně dotknout v tom smyslu, že by pro ni byla úprava příznivější. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a v závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

9. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 4. 1. 2016 oznámila Městská policie Ostrava podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že dne 4. 11. 2015 v době od 10:10 do 10:20 hodin na ul. Nádražní v Ostravě – parkoviště u ul. Nádražní, nerespektoval nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky AUDI, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v působnosti dopravní značky „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením a „IP 13c“ – parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po – Pá 8.00-19.00“ parkoval v rozporu s údaji na parkovacím automatu. Z přiložené dokumentace vyplývá, že při vjezdu na parkoviště je umístěna značka „Zóna s dopravním omezením“ – IP 25a s tím, že dopravní omezení je specifikováno vyobrazením symbolu značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ - IP 13c, s dodatkem „Po – Pá 8.00 - 19.00“. Z fotodokumentace dále vyplývá, že u místa stání předmětného vozidla se nenachází žádné jiné svislé dopravní značení.
10. Správní orgán prvního stupně po oznámení spáchání přestupku podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobkyně je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobkyni, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžitě částky nebo ke sdělení osoby řidiče, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.

11. Na uvedenou výzvu žalobkyně sdělila, že vůz řídil pan D. P., nar. X, bytem O.41, P. 7. Správní orgán uvedenou osobu předvolal k podání vysvětlení z adresy sdělené žalobkyní a také z adresy trvalého pobytu, přičemž zásilka z adresy sdělené žalobkyní byla vrácena s tím, že adresát je neznámý; nicméně byla uvedeně sobě zásilka doručena na adresu pobytu. Ze správního spisu vyplývá, že D. P. kontaktoval dne 2. 4. 2016 správní orgán prvního stupně s tím, že vozidlo neřídil a ani žádná vozidla neměl nikdy zapůjčena, v Ostravě minimálně 2 roky nebyl. Správní orgán prvního stupně následně dne 13. 7. 2016 odložil věc podezření ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nato správní orgán prvního stupně dne 13. 7. 2016 zahájil s žalobkyní řízení o správním deliktu a zároveň ji předvolal k ústnímu jednání dne 15. 8. 2016. U tohoto jednání, ke kterému se žalobkyně nedostavila, provedl prvostupňový správní orgán listinné důkazy a zároveň provedl výslech svědka – M. M., strážníka Městské policie Ostrava, z jehož výpovědi soud zjistil, že tento dne 4. 11. 2015 v 10:10 hodin v Ostravě – Přívoze na ulici Nádražní na parkovišti u Hlavního nádraží ČD viděl stát vozidlo Audi, RZ X, které nerespektovalo dopravní značení IP 25a a IP 13c, a v působnosti tohoto dopravního značení parkovalo v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Dopravní značení bylo umístěno v souladu se zákonem, bylo nepoškozené a jasně viditelné. Oba parkovací automaty byly v provozu.
12. Následně vydal správní orgán prvního stupně dne 16. 8. 2016 rozhodnutí, kterým rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v důsledku tím, že jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při užití vozidla tov. zn. Audi, RZ : X na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 4. 11. 2015 (středa) v době nejméně od 10:10 do 10:20 hodin porušil blíže neustanovený řidič uvedeným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Ostravě Přívoze na ul. Nádražní (parkoviště u Hl. nádraží ČD) a nerespektoval dopravní značení „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením „IP 13c“ – Parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem Po – Pá 8.00-19.00“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Tím porušila povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v jeho druhém odstavci, po konstatování, co bylo zjištěno z oznámení o přestupku ze strany Městské police Ostrava uvedeno, že shora popsáním jednáním se měl blíže nezjištěný řidič dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Ve vztahu ke zjištěním týkajícím se parkovacího automatu vyšel správní orgán ze svědecké výpovědi strážníka Městské policie M. M.; z jeho výpovědi však dle krajského soudu nelze zjistit, jaké údaje se v rozhodné době nacházely na předmětných parkovacích automatech. Žádná další zjištění v tomto směru správní orgán prvního stupně, jak vyplývá z uvedeného rozhodnutí, neučinil. Za popsané jednání uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a zavázal ji k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
13. K odvolání žalobkyně, v rámci kterého tato namítala pouze to, že správní orgán měl zahájit řízení o přestupku s řidičem vozidla, rozhodl následně žalovaný napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně vyhověl požadavku zákona stran nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a správně přestupek odložil.

Z provedených důkazů vyplývá porušení pravidel provozu na pozemní komunikaci v souladu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.

14. Ve věci již krajský soud jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl následně ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17 se závěrem, že „v nyní projednávaném případě se však jeví nároky krajského soudu příliš formalistické, neboť i přes dílčí nedostatky předmětný výrok prvostupňového správního rozhodnutí splňuje požadavky usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73; obsahuje totiž nezaměnitelné vymezení místa (Ostrava - Přívoz, ul. Nádražní, parkoviště u hl. nádraží ČD), vymezení času (dne 4. 11. 2015, nejméně od 10:10 do 10:20 hodin) a skutek (nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), přitom je v jeho popisu jasně uvedeno, jakým protiprávním jednáním řidiče vozidla byla tato skutková podstata naplněna (nerespektování dopravního značení „IP 25a“ - zóna s dopravním omezením a „IP 13c“ - parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po-Pá 8:00-19:00“, a to v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku)... soud dále neinterpretuje spornou část ve výroku vymezeného skutku „v rozporu s údaji na parkovacím automatu“ tak, že by protiprávní jednání řidiče snad mělo spočívat taktéž v samotném nerespektování pokynů (údajů) uvedených na parkovacím automatu, pročez by tyto údaje bylo opravdu nezbytné řádně dokazovat. Nejvyšší správní soud má však za to, že z formulace prvostupňového správního rozhodnutí je zřejmé, že předmětný skutek spočíval jen a pouze v nezaplacení za parkování na zpoplatněném místě, neboť ve vozidle nebyl viditelně umístěn doklad o zaplacení (prokázáno správním orgánem fotografiemi založenými ve spise a svědeckou výpovědí strážníka městské policie); spornou částí výroku chtěl prvostupňový správní orgán pouze doplnit, že právě na tuto všeobecně známou povinnost byl řidič vozidla upozorněn informacemi uvedenými na parkovacím automatu. Řešená část výroku tedy nepopisuje jednání, které by samo o sobě naplňovalo skutkovou podstatu žalobkyni vytýkaného správního deliktu, nýbrž pouze (pravda, poněkud nadbytečně) upřesňuje, odkud měl být nezjištěný řidič seznámen se svou povinností parkovat pouze s viditelně umístěným platným parkovacím lístkem. Pokud jde o existenci výše uvedené povinnosti, Nejvyšší správní soud dále poukazuje, že tato není založena případnými (výhradně informačními) údaji uvedenými na parkovacích automatech, ale plyne krom příslušné normativní úpravy stanovující platební povinnost za parkování na rozhodném místě též ze samotné logiky placeného parkování a lze na ni usuzovat na základě prosté lidské zkušenosti. ... Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že i v případě neexistence pokynu výslovně upozorňujícího na povinnost umístit zakoupený parkovací lístek na viditelné místo ve vozidle si této povinnosti musí být řidič vozidla vědom, neboť se jedná o logický a zcela běžně zavedený postup, který je všeobecně známý; pakliže za této situace správní orgány neprovedly dokazování ohledně údajů zobrazených na příslušném parkovacím automatu, nedopustily se tím nedostatečného zjištění skutkového stavu. Parkovací automaty totiž zobrazují informace, jež jsou pouze informativního charakteru (údaje o aktuálním čase, provozní době parkoviště či alternativních způsobech platby), samy však řidiči nestanoví žádnou novou povinnost v rámci působnosti dopravního značení „IP 13c“. Sporná část výroku prvostupňového správního rozhodnutí je tedy redundantní, neboť stačilo uvést, že řidič na předmětném místě parkoval bez viditelně umístěného parkovacího lístku v rozporu s dopravní značkou „IP 13c“; tato nesplněná nadbytečnost však nemůže být důvodem nezákonnosti předmětného rozhodnutí.“

15. Následně po vrácení věci Nejvyšším správním soudem rozhodl krajský soud ve věci podruhé, a to rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 22 A 100/2017-54, kterým žalobu zamítl, když neshledal důvodný žádný ze vznesených žalobních bodů. I tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 326/2019-30, a to z důvodu vady řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v tom, že krajský soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s., ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky. Z uvedeného důvodu se kasační soud nevyjadřoval k vypořádání žalobních bodů žalobkyně.
16. Krajský soud po vrácení věci k dalšímu řízení přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v návaznosti na to, že krajský soud je vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17 ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.
17. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně (podáním ze dne 26. 11. 2020) i žalovaný (podáním ze dne 20. 11. 2020) s takovým jednáním výslovně souhlasili (přičemž krajský soud za souhlas podle obsahu vyhodnotil sdělení žalobkyně, že netrvá na ústním jednání). Krajský soud tak má za to, že podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s. byly naplněny. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.
18. Krajský soud, v souladu se závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, shledal jako nedůvodnou námitku žalobkyně týkající se nedostatečných skutkových zjištění o údajích na parkovacím automatu. Co do odůvodnění lze zcela odkázat na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem (viz také bod 14 tohoto rozsudku).
19. Jako nedůvodné posoudil krajský soud shodně se závěry předchozího rozsudku dále námitky, že výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu je neurčitý, pokud není přesně určeno konkrétní parkovací místo, na kterém mělo vozidlo stát. Parkovací místa na předmětném parkovišti se totiž nacházejí v zóně s dopravním omezením a tudíž působnost značky IP 25a spolu s IP 13c dopadá na všechna parkovací místa, vyjma těch, na která dopadá působnost jiných dopravních značení. Neurčitost nelze shledat ani v tom, že místo spáchání skutku je specifikováno ul. Nádražní v Ostravě – parkoviště u Hl. nádraží ČD, neboť je zřejmé, že uvedené parkoviště přímo navazuje na ul. Nádražní. Takto označené místo skutku je jednoznačné a nezaměnitelné.
20. Nedůvodné jsou také námitky, že správní orgán neprokázal, že porušené dopravní značení bylo na dané místo stanoveno ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy opatřením obecné povahy a dále, že se správní orgán nezabýval tím, zda při zpoplatnění užití pozemní komunikace byly dodrženy podmínky § 23 zákona o pozemních komunikacích. K uvedeným námitkám je zapotřebí uvést, že krajský soud v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 usoudil, že v předmětném správním řízení správní orgány v tomto směru řízení o správním deliktu dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Ze správního spisu totiž nevyplývá nic, co by mělo správní orgán vést k úvahám o nutnosti zjišťovat, zda dopravní značení, bylo stanoveno opatřením obecné povahy ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu a zda byly dodrženy podmínky zákona o pozemních komunikacích při zpoplatnění užití pozemní komunikace.

21. Závěrem krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku, že se správní orgány nezabývaly tím, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání projednávaných deliktů, není pro žalobkyni příznivější. Krajskému soudu totiž není zřejmé, jakou novou a příznivější právní úpravu má žalobkyně na mysli; krajský soud ověřil, že v mezidobí mezi spácháním deliktů a vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo v relevantní právní úpravě, zejm. právních normách, jež měly být porušeny, k žádným změnám.
22. Krajský soud s ohledem na shora uvedené žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Ostrava 10. prosince 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu